

Konczek József

A KERT HANGULATA

... beszállingózunk az öntéshomokos utcáról,
és csendesen sétálgatunk a régóta ismerősnek tűnő
bokrok, odébb paradicsom-öklöcskék, élénk csillagvirágok
s más gondatlan – mert hiszen jól gondozott – növények közt,
és azt gondolom, hogy olyan ez a kert, mint
valami befogadóhely, ahol a kéz talál munkát, ha keres,
például mindjárt a karók közt, amelyek körbe vannak letűzdelve,
s köztük uborka, tök, mint egy kis gyermekjárókában,
lám, a kacsok hogyan kapaszkodnak, teremnek ezt-azt...

Nézegetünk. A kerítésen aranysárgára beérett szőlőfürtök,
idébb hamvas szilvaszemek dagadoznak igen kedvesen,
kínálgatjuk egymást, ízlelgetjük, egymást is,
mutatom a szarvasünő állású asszonynak, aki ellép aztán,
jön a gazda illatozó cseresznyegally-gyűjtőssel,
összerendezi a tűz pásztorsátrát, piramisforma,
ebből fakadnak majd a meleghullámok...

Marokkal diót próbál feltörni egyikünk,
valami ügyes kés is jól pattintaná fel,
összeborul ez a két félkoponya, ez a dióhéj,
valami agyműtét gondolata adódik ilyenkor,
s lám, a szavak összeakaszkodnak, szóval, hogy „agyműtéten
töröm talán a fejem?”
Így nyújt nyelvet a képek beszéde, amit jó elrendezni értően.

Én szeretem a képeket, ha nem volnának, élni sem volna jó.
Erre figyelmeztet a kert, a szőlő, az uborka, a tök meg a dió,
gondolom én, miközben nézegetjük a letermett bokrokat.

Ezredvég, 2013/1.

Konczek József 1942-ben született Magyaránádon. Verset és prózát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik.

Szijj Ferenc

FÉNYLEÍRÁS / NAPFÉNY (2)

(1)

Árnyékok és madárhangok átlói reggel
A falusi kertben. Finom jelzések,
hogy nem tartozunk ide, csak vendégek vagyunk.
Nem zavarunk, most még talán annyira nem,
hogy négyünk még alszik, és az az egy,
aki fent van, mit kezdjen magával, üldögdél
és figyel.

Átsurran átlósan egy madárcsapat (seregélyek?).
Rövid füttyök balról. Jobbról tyúk kárál
fulladozva. Messzebből néha galambbúgás.
Közelebből és mindenhol állandó
csiripelés, egybefolyó alapritmus, ehhez
keveredik hozzá a galamb-szinkópa,
a tyúk-tizenhatod és a többi negyed és nyolcad.
A kerítésre röppen, benéz egy kisebb madár,
cserren, továbbrepül. Halk kukorékolás távolról.
Motorzaj erősödik az utcáról, aztán elhalkul.
„Nem baj”, ezt kiáltja egy női hang,
valami nincs a helyén, de nem baj. A fecskéknel
a gyorsaság a hang, és a gyorsaság közepén
egy rövid „csivit”, talán az is „nem baj”.

Az árnyékoknak nem kell megszólalniuk,
közvetlen kapcsolatban állnak az éggel
és azon túl a kozmikus terekkel. Ők tervezik meg
az egész napot mindenkinek, mindegy,
hogy idegennek vagy itthoninak. Oszlopok,
tetők, tetőlábak, széklábak, lombok árnyéka,
minden számít, ma lesz megint az év
legmelegebb napja, vagy talán holnap,
de a „talán” is terv.